

РЕШЕНИЕ

№ 5354

гр. София, 10.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 20.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **275** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от АПК.

Делото е образувано по искова молба на Н. И. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], ет. 4, ап.7, чрез адв А. от САК, с която са предявени против Българска народна банка, представлявана от Д. Р. - управител, със седалище в [населено място], обективно съединени осъдителни иски за:

- 1) сумата от 3 486 012,82 евро, от които 2 600 000 евро за главница и 886 012,82 евро за законна лихва за забава за периода 21.06.2014г. до датата на завеждане на иска - 30.10.2017г., представляващи претърпени имуществени вреди като последица от неприлагане на чл.3 от Директива 98/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19.05.1998г. относно окончателността на сетълмента в платежните системи и в системите за сетълмент на ценни книжа, чл.63 от ДФЕС и чл.119, ал.3, т.1 ЗКИ,
- 2) законната лихва за забава от подаване на исковата молба – 30.10.2017г. до изплащането на сумата, представляваща обезщетение за реално претърпени вреди.
- 3) Направените за водене на делото разноски .

Основания на исковите, посочени в исковата молба

Ищецът по силата на сключен на 11.02.2011 г. с „Корпоративна търговска банка“ АД рамков договор за платежни услуги за потребители- физически лица и анекс към него № 67255 от същата дата, открил спестовен влог с номер на сметка BG68

KORP92204434001801 в евро, по която към 20.06.2014г. била налична сумата 2 833 280.89 евро.

На 20.06.2014г. в клон на банката в [населено място] направил паричен превод към чужбина в чуждестранна валута със средства от спестовния влог към негова лична сметка в размер на 2 600 000 евро при банка Н. С. I. № 016, съгласно вал.превод Реф.32/04/00108356. Платежното нареждане било прието, обработено и осчетоводено, но след изтичане на стандартните срокове за такъв тип преводи наредената сума не постъпила по сметката му в чуждестранната банка.

С решение № 73/20.06.2014г. УС на БНБ поставил „КТБ“ АД под специален надзор поради опасност от неплатежоспособност, като със същото назначени квестори и спряно изпълнението на всички задължения на банката с ограничаване дейността ѝ. С решение № 138/06.11.2014г. БНБ отнела лиценза на „КТБ“ АД, а впоследствие с влязло в сила съдебно решение № 664/22.04.2015г. по т.д.№ 7549/2014г. по описа на СГС спрямо нея е открито производство по несъстоятелност с начална дата на неплатежоспособността 20.06.2014г.

Ищецът твърди, че със Заповед № К-21/3-1220/25.06.2014г. на назначените квестори да е било извършено анулиране със задна дата на разрешени платежни операции, която, макар и издадена в изпълнение решенията на БНБ, противоречи на чл.119, ал.3, т.1 ЗКИ /в редакцията към 2011 г./ разрешаваща изпълнението на задължения, възникнали от платежни нареждания, приети за сетълмент от банката преди поставянето ѝ под специален надзор. В тази връзка поддържа, че издаването ѝ е извън правомощията на квесторите, съответно е нищожна и не е породила правно действие.

Позовава се на чл.8, ал.5 З., която разпоредба изрично изключва обратното действие на отнемането на лиценза на банката върху правата и задълженията ѝ, произтичащи или свързани с участието ѝ в платежната система преди момента на отнемането, поради което липсва правно основание за придаване на обратно действие на акта на квесторите.

Ищецът се позовава и на норми от Директива 98/26/ЕО на ЕП и на Съвета от 19.05.1998г. относно окончателността на сетълмента в платежните системи и в системите за сетълмент на ценни книжа, според които правилата за окончателност на нетирането не трябва да пречат на проверката на системите преди осъществяване на нетирането дали нарежданията, влезли в системата, съответстват на правилата на тази система и позволяват сетълмента на тази система да се осъществи.

Конкретно се позовава на чл.3 от тази директива, който предвижда, че нарежданията за превод и нетирането произвеждат правно действие дори и в случай на процедура по несъстоятелност спрямо участник и са задължителни за трети страни при условие, че нарежданията за превод са влезли в системата преди откриване на процедура по несъстоятелност. Закон, наредба, разпоредба или практика относно анулирането на договори и сделки, сключени преди момента на откриване на процедура по несъстоятелност според дефиницията на чл.6,§1, не водят до отмяна на нетирането. Според чл.5 нареждането за превод не може да бъде отменено от участник в системата, нито от трета страна от момента, определен от правилата на тази система, а според чл.7 процедурите по несъстоятелност нямат обратно действие върху правата и задълженията на участниците, произтичащи от или във връзка с тяхното участие в системата преди момента на откриване на такава процедура, както е определено в чл.6, §1. Нормите на тази директива са транспонирани в Закона за платежните услуги

и платежните системи /от 2009г., отм. ДВ бр. 20/06.03.2018г./ и в частност чл.78д, според който нарежданията за превод и нетирането пораждат правно действие и имат задължителна сила за трети лица, дори и в случай на оздравителни мерки или прекратителни процедури спрямо участник в система с окончателност на сетълмента, при условие че нарежданията за превод са въведени в системата преди момента на налагане на оздравителни мерки или откриване на прекратителна процедура по чл.78г, ал.2. Това правило се прилагало и при оздравителни мерки или прекратителна процедура срещу участник в система с окончателност на сетълмента или в оперативно съвместима система или при оздравителни мерки или прекратителна процедура срещу системния оператор на оперативно съвместима система, който не е участник.

Във връзка с горното ищецът поддържа, че наредената от него платежна операция на 20.06.2014г. за сумата от 2 600 000 евро е била основана на сключения рамков договор и приета за сетълмент от банката, поради което е следвало да бъде изпълнена независимо от поставянето в същия ден на „К.“ под специален надзор, доколкото се явявала разрешена по смисъла на чл.119, ал.3, т.1 ЗКИ. Неизпълнението ѝ е по причина разпореденото от БНБ преустановяване всички задължения на банката и конкретно изпълнението на вече приети и обработени платежни нареждания чрез анулирането им със задна дата от назначените квестори в нарушение на посочената правна норма и регламентираните в европейското законодателство правила. От това ищецът е претърпял вреди съизмерими с посочената сума и обезщетение за забава по чл.86 ЗЗД, отговорността за чието репарирание твърди да е възникнала за ответника Българска народна банка.

В ход по същество и в писмена защита по делото ищецът претендира основателност на исковете, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, като иска ответникът – БНБ да бъде осъден за претендираната сума – 3 486 012,82 евро, включващи главница и лихва до датата на завеждане на иска, и, описани по-горе, както и законната лихва от датата на завеждане на исквата молба до изплащане на сумата за обезщетението за претърпени вреди.

Исковата молба е уточнена в допълнителна искова молба. С молба- уточнение от 28.05.2020г. ищецът изпълнява указания на съда да посочи кои са незаконосъобразните актове, действия и бездействия, от които претендира вредите, дали иска тяхната отмяна, от кой /кои органи са осъществени. В последната молба се позовава на правомощията на БНБ по чл.2, ал.6 ЗБНБ дза защита интересите на вложителите, на компетентността на БНБ по чл.4, пар.1, т.40 от Регламент (ЕС) №575/2013г., които определя като властнически спрямо банките. БНБ не е изпълнил задължението си по Регламент 575/2013, чрез следните действия на БНБ:

- Решение от 06.11.2014г. за отнемане на разрешението за увеличение на капитала от втори ред,
- указанията в Решение от 31.07.2014г. за обезценки на кредитните експозиции,
- решението от 06.11.2014г. за отнемане на лиценза на К. за банкова дейност, взето въз основа на доклад който не съответствал на Международните одиторски стандарти.
- Указания на БНБ за оценките на активите и задбалансовите позиции на К.

които съставлявали и действия в нарушение на чл.120 от ДФЕС, чл.3 от ДЕС, чл.24 от Регламент (ЕС) №5754/ 2013 и на Международен счетоводен стандарт 39, оценките следвало да бъдат извършени към 30.06.2014г.

В писмени защити от адв. А. в обобщение се излагат следните твърдения:

- 1) БНБ е надлежен ответник, на основание правомощията ѝ за защита на вложителите.
- 2) Действията и бездействията на БНБ нарушавали пряко чл.63 ДФЕС и на Регламент (ЕС) 575/2013, Директива 2006/48/ЕО, Директива 2006/49/ЕО, както и чл.5, ал.2 и ал.4; чл.7 и чл. 17, ал.1 и ал.3 от Конституцията, Европейската конвенция за правата на човека и Хартата на свободите в Европейския съюз.
- 3) БНБ ограничава всички плащания, включително и тези, приети надлежно от К. преди специалния надзор, с което нарушава свободата на движение на капитали и плащания по чл.63 от Договора за функционирането на ЕС, за което е предвидена отговорността по чл.2в ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС, конкретно за нарушаване на забраната по чл.63, параграфи 1 и 2 от Договора за ограничаване на плащанията между държавите-членки и трети страни. От позволените ограничения по чл.65, пар.1 ДФЕС прави извод, че действията и бездействията на БНБ не попадали в тези рамки.
- 4) Оспорва доводът на ответника за неотносимост на правото на ЕС по отношение на превод на парични средства към трети страни. Счита, че в конкретния случай националният съд бил длъжен да съобрази коя е водещата свобода - дали свободното движение на капитали или свободното предоставяне на услуги (платежни услуги) на територията на ЕС. Цитира решения на Съда на ЕС - забраната за ограничаване на свободното движение на капитали имала пряк ефект, (С-163/94, С-165/94, и С-250/94 и С-110/05), а за плащанията - пряк ефект на разпоредбите относно свободното движение на плащания било потвърдено от Съда в решение С 286/82 и 26/83; С-308/86; според Съда член 63 ДФЕС съдържа ясна и безусловна забрана, и е приложима пред националните съдилища в случай на конфликт с националното законодателство, той трябва да има предимство. Позовава се и на съдебната практика на Съда на ЕС и Съда по правата на човека по въпроси за допустимото ограничаване на правата на собственост от държавите -членки. Претендира се основателност на исковите претенции.

ОТВЕТНИКЪТ изразява становище за недопустимост на исковете, като предявени против ненадлежен ответник, както и тяхната неоснователност по съображения подробно изложени в подадения писмен отговор. Пред съда, в ход по същество и в подробна писмена защита, чрез адвокати Д. и Д., се поддържат всички възражения за неоснователност. Претендира, че платежното нареждане и нареждане за превод са две отделни легални понятия, които се съдържали в действията към процесния момент ЗПУПС., като се позовава на дефиницията по пар.1, т.19 от ДР на ЗПУПС на платежно нареждане и по т.12 от същата разпоредба за "нареждане за превод". Платежното нареждане в случая представлявало разпореждане от ищеца до К. за извършването на платежна операция, касае единствено отношения между ищеца и банката. Нареждането за превод представлява нареждане на участник - търговска банка, към системата за окончателност на сетълмента, което нареждане винаги се въвеждало в съответната платежна система. В случая БНБ оперира системата за валутни преводи TARGET 2 BNB. Видно било от писмата на трите национални банки, опериращи с тази система, представени с молба по делото от 03.02.2021г., заключенията на приетото основно експертно заключение и двете допълнителни

експертни заключения към него, както и документите от досието на превода, липсвало нареждане за превод от К. към платежната система TARGET 2 BNB във връзка с процесния валутен превод.

Също ответникът изтъква съображение, че процесният случай се отнася до международен валутен превод с адресат кредитна институция извън ЕС - банка Н. К., който се изпълнявал чрез кореспондентско банкиране на договорна основа между търговските банки. БНБ няма дори хипотетично касателство към тези отношения.

Поради изложеното липсвали S. съобщения по досието на превода за неговото въвеждане и евентуално за неговото отхвърляне от платежната система TARGET 2 BNB. Твърди се в писмената защита, че третото лице К. представя писмени доказателства и подвеждащо заявява, че "Платежното нареждане е прието то банков служител и е въведено в системата на банката за изпълнение чрез платежната система TARGET 2" - заявено първоначално в писмо от 25.09.2020г. и последващо в писмо от 15.10.2020г. Подвеждащите твърдения на К. се опровергавали изцяло от доказателствата.

Също в писмената защита от се твърди, че К. не представя никакви доказателства за излъчено S. съобщение към системата TARGET 2, чрез което да бъде въведено нареждането за превод. Изложени са съображения за използването и значението на S. съобщенията - S. е Общество за световни междубанкови далекосъобщения, а S. съобщенията представлявали сигурна телекомуникационна система, чрез която банките комуникират помежду си относно различните видове финансови операции, самите S. съобщения не прехвърлят средства, но те неизменно съпътствали банковите операции на участниците в S. и са доказателство за обменена между търговските банки информация, включително и изпратените нареждания за превод. Съществували два вида S. съобщения - тези, които се предават между потребителите на системата S. (търговски банки). Съществували и системни съобщения - те се предават между потребителите и самата система при извършването на определени действия и са доказателство за тяхното извършване, видно било от отговора на К. и събрания доказателствен материал, че такива съобщения не съществуват и не са извършвани. Ищецът не е представил доказателства за съществуването на нито един от двата вида съобщения. В заключението на вещото лице Т. П. от дата 06.11.2020г. стр.27 от делото, т.52.2.2 от допълнителното заключение от дата 08.02.2021г. - стр. 6 от заключението, по подзадача 2 и на второто допълнително заключение от вещите лица П. и Т. от 04.11.2021г. - стр.8, т.9.1. - 9.4. Позовава се на Решение №13190/23.10.2020г. по адм.д. 9548/2019г. на ВАС.

По аргумент от правилото на чл.78д, ал.1 и ал.2 ЗПУПС - нарежданията за превод поражда правно действие и имат задължителна сила само при условие, че са въведени в системата преди налагане на оздравителни мерки или откриването на на процедура по несъстоятелност. В случая К. АД изобщо не била въвела нареждането за превод, а е уведомила БНБ за липсата на ликвидност и на достатъчност на средствата в платежните системи в лева и в евро за изпълняване на получените в банката платежни нареждания - уведомления с вх. № БНБ -77699 /20.06.2014г. и с №БНБ - 7778/20.06.2014г.

Изложени са и съображения, че ответникът не носи отговорност за действията на К. АД (н) доколкото последните не били орган на БНБ и носели отговорност за действията си на самостоятелни основания. Актът, с който УС на БНБ назначава квесторите, не представлява възлагане, не води до възникване на мандатни

правоотношения между БНБ и квесторите, и съответно не може да бъде основание БНБ да отговаря за действия на квесторите. Квесторите не били в трудови или служебни отношения, нито са длъжностни лица на БНБ, в този смисъл се позовава се на Решение №7872/30.06.2021г. по адм.д. 9734/2018г. на ВАС.

Също ответникът претендира неоснователност на твърденията на ищеца, че е налице нарушение на правото на ЕС от ответника във връзка с поставянето на К. под специален надзор, тоест, че е имало възможност да не бъде ограничена дейността на търговската банка и същата да продължи да предоставя платежни услуги на своите клиенти. Претендира, че поставянето на К. под специален надзор с Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ, съставлява прилагане на мерки за оздравяване, които са предвидени в съображение 7 и 27 от Преамбюла на Директива 2001/24/ЕО. Поради липсата на ликвидни средства К. сама е уведомила БНБ с двете писма от 20.06.2022г., че е преустановила всички разплащания и всички банкови операции поради липсата на ликвидност за изпълнение на наредените плащания.

Видно било от приложените множество доказателства по делото, включително приложенията към Протокол 11 от заседанието от 20.06.2014г., че обективното финансово състояние на К. АД - поради засилено теглене на средства в брой и чрез преводни нареждания в периода 12.06.-20.06.2014г. е обусловило поставянето на банката под специален надзор. Изтъква, че ако не са предприети действията за поставяне на банката под специален надзор, и ако бъде позволено при липсата на ликвидност да се извършват кредитни преводи от клиенти на банката, би довело до разпростиране на системния риск от неплатежоспособността на кредитната институция и към други кредитни институции до степен, която би застрашила и дейността на последните със сходни последици. По този начин би се застрашила банковата и финансовата сигурност на цялата държава.

На следващо място ответникът претендира, че липсвала причинна връзка между твърдяното нарушение вреди. Наложена оздравителна мярка не е засегнала неотменимостта на международен валутен преводна ищеца, тъй като валутният превод не е бил подаден от К. за изпълнение към системата за окончателност на сетълмента. по смисъла на чл.3, параграф 1, първо изречение на Директива 98/26/ЕО. преди момента на налагане на оздравителните мерки.

Ответникът също твърди, че не се установило по делото настъпването на реално претърпяна от ищеца вреда. Претендира, че ищецът се е разпоредил със своето вземане в размер на 2 550 000 евро по договор за прехвърляне - цесия, което се установявало от приложения по делото списък по чл.62, ал.12, т.3 от ЗКИ. В качеството си на вложител ищецът получил гарантирания размер на влога си - 196 000 лв. по реда на чл.4, ал.1 от закон за гарантиране на влоговете в банките. В списъка на приетите вземания на ред 4796, стр.83 се установява, че е включено вземането на ищеца към К. АД в размер на остатък от 11 01800 лв. след извършената цесия и плащането на гарантирания размер на влога. Позова се и на частичните сметки за разпределение на суми, съответно за 1245,20лв., за 954,22 лв.и 562,72 лв. по първата, втората и четвъртата частични сметки .

От представените с отговора на исковата молба доказателства се установявало, че ищецът се е разпоредил с вземането си и следователно, липсвало увреждане. По представените доказателства - съдебни актове -

Решение № 50/08.01.2020г. на СГС, Решение № 11640/08.04.2020г. на САС и Определение №60557/20.10.2021г. на ВКС не водели до различен извод. Ищецът потвърдил в молбата си от 15.11.2021г., че към момента не е кредитор на К.. От тези обстоятелства счита, че не е легитимиран да претендира вреди по реда на ЗОДОВ срещу БНБ във връзка с цедираното вземане, като отношенията му с "Телиш" АД , следвало да се уредят на плоскостта на облигационното право.

В допълнителна писмена защита чрез адв. Г., ответникът твърди, че за БНБ не е възникнало задължение да изпълни процесният превод ,поради което неизпълнението му не може да се вмени в отговорност. Този довод е обоснован с обстоятелството, че не е издадено нареждане за превод по смисъла на чл.3, пар.1 от Директива 98/26/ЕО.и ЗПУПС (в актуалната му редакция км 2014г.) и за БНБ не е възникнало задължение за изпълнение на превода, неизпълнението на превода не се дължи на поведение на БНБ, липсвало основание последиците от неизпълнението да бъдат вменени в отговорност на БНБ. Изтъква съображение, че процесният случай не попада в хипотезата на чл.3, пар. 1 от директива 98/26/ЕО, тъй като не е излъчено "нареждане за превод" и такова не е постъпило в системата TARGET -2, не е станало задължително за изпълнение и неотменимо. Позовава се на транспонирането на нормите на посочената директива в ЗПУПС от 2009 т. в сила към 2014г. и конкретно дефинициите за "платежно нареждане" и нареждане за превод. Претендира, че процесното разпореждане на ищеца до обслужващата го търговска банка представлява "платежно нареждане", касае и поражда отношения единствено между ищеца и обслужващата го банка, до която е адресирано . БНБ нито е узнала за подаването и приемането му, нито за нея възниквали каквито и да било задължения, свързани с изпълнението му. Също се посочва, че платежното нареждане не се ползва с предоставената в чл.3, пар.1 от Директива закрила.

На следващо място адв. Г. мотивира, че за да възникне задължение за БНБ, като агент по сетълмента, да изпълни нареждане за превод в системата TARGET 2 BNB, участникът в платежната система (търговска банка) следва да въведе нареждането за превода в системата. От писмата на трите национални банки, опериращи с евровата платежна система TARGET -2, приетите по делото основно и допълнителни заключения към него, както и от документите към досието на превода, представени от К., безспорно се установило, че във връзка с процесния валутен превод не е издадено нареждане за превод от К. към платежната система TARGET 2 BNB, не е постъпило в системата и не е станало задължително за изпълнение от страна на БНБ и неотменимо.

Също адв. Г. счита, че ищецът не е изпълнил възложената му доказателствена тежест и не доказва издадено нареждане за превод от К. към платежната система TARGET 2 BNB, съответно доколкото К. изобщо не е предприела действия по издаването на нареждане за превод, не е възникнало каквото и да е задължение за действие или бездействие от страна на БНБ. Фактът, че К. не е издала "нареждане за превод" към платежната система, счита за доказан с установеното, че К. не е издала S. съобщение, съответно не е издадено такова съобщение за отхвърляне от платежната система

TARGET 2 BNB, видно от отговора на К., такива съобщения не съществуват и не са били излъчвани.

На следващо място то страна на адв. Г. се твърди, че изявлението на К. в молба с вх. № 29703/25.09.2020г. подвеждащо заявило, че платежното нареждане е прието от банков служител и е въведено в системата на банката за изпълнение чрез платежната система "TARGET -2" , К. не представи доказателства за излъчено S. съобщение, а с последваща молба с вх.№ 32213/15.10.2020г. заяви, че е изпратена заявка за сетълмент от банката, но преводът бил отхвърлен. , но не представи отново доказателства за S. съобщение. Счита тези твърдения за опровергани от заключенията вана вещите лица, цитирани по-горе, допълнени с т. 9.2.1., стр.9 от заключението от дата 07.03.2023г., както и т.11.2.3. , стр. 11 от същото заключение. Позова се на Решение № 13190/23.10.2020г. по адм.д. 9548/2019г. на ВАС относно довода, че настоящият съд следва да разграничи платежно нареждане и нареждане за превод.

Позовава се на съдебната практика по преюдициално дело C-639/17 - Решение от 17 януари 2019г. на Съда на ЕС, с което по тълкуването на чл.3, пар.1 от Директива 98/26/ЕО, е прието: че титулярът на обикновена платежна сметка не е участник в системата за окончателност на сетълмента, неговото платежно нареждане не представлява нареждане за превод и не попада в приложното поле на директивата. Счита, че разширяването на понятието "нареждане за превод " до титуляри на обикновени разплащателни сметки, би надхвърлило необходимото и би попречило постигането на целта на директивата. При съобразяване на посоченото задължително тълкуване следвало, че процесното платежно нареждане на ищеца нито представлявало нареждане за превод, нито било неотменимо, с оглед на което неизпълнението на същото не представлявало нарушение на Директивата.

На следващо място адв. Г. изтъква и довод, че законните представители на банката са уведомили БНБ за липсата на ликвидности на достатъчност на средствата в платежните системи в лева и в евро за изпълнение на получените от банката нареждания. В тази връзка се позовава на чл.20, т.1 от Правилата за работа на системния компонент Т. 2 - извършването на финансова операция е възможно, само ако са налице ликвидни средства по сметката на участника. С решението за отнемането на лиценза на банката било доказано, че ликвидни средства по сметката на банката не са налице.

От факта, че процесният превод касаел международен валутен превод с адресат кредитна институция извън Европейския съюз - Н. К., който превод се изпълнявал чрез кореспондентско банкиране на договорна основа между търговските банки. Преводът не се процедираше от платежна система, оперирана от БНБ. и не е постъпил в такава система, поради което липсвала връзка между действията, бездействията и актовете на БНБ и неизпълнението на същия превод. Също в допълнителен отговор по този въпрос се твърди, че видно от приложеното към отговора уведомление вх.№БНБ-77699/20.06.2014г., платежното нареждане на ищеца било подадено след като в 10:51 ч. е получено уведомление от К. до БНБ за изчерпване на ликвидността и преустановяване на плащанията, както и на всички видове банкови операции. Неизпълнението на процесното платежно нареждане

според ответника се дължи на неплатежоспособността на К., а процесният валутен превод не бил нареден чрез платежна система по смисъла на Директива 98/26/ЕО и не попадал в приложното поле на директивата.

Претендира, че не е допуснато нарушение на правото на ЕС при поставянето на К. под специален надзор, изтъква, че Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ за поставянето на К. под специален надзор е стабилен административен акт. Обективното финансово състояние на К. към 20.06.2023г. е обусловило поставянето ѝ под специален надзор и налагането на съответните мерки, компетентните административни и съдебни органи се произнесли с оценка за състоянието на банката. Счита, че ако не са предприети надзорните мерки срещу К., това би довело до разпространение на системния риск от неплатежоспособността към други кредитни институции, би се застрашила дейността им със сходни последици, би се застрашила банковата и финансовата система. Изложени са и доводи, че БНБ не носи отговорност за действията и актовете на квесторите. Позовава се на съдебна практика на ВАС – Определение № 38 /25.04.2018г. по адм.д. 80/2017 на ВАС, Решение № 7872/30.06.2021г. по адм.д. 9734/2018г. на ВАС.

Ответникът поддържа във всички свои изявления до съда, че не са налице твърденията от ищеца вреди, липсвало увреждане, - сумата на неизпълнения превод е възстановена по сметката на ищеца, който се е разпоредил с него по договора за цесия, което се установило от приложения по делото списък по чл.62, ал.12, т.3 от ЗКИ, стр. 9 от списъка. В качеството си на вложител, ищецът получил гарантирания размер на влога си в размер на 196 000лв., в списъка с приетите от синдика вземания фигурирал с включено вземане в размер на 11 018,00лв. – остатък след извършената цесия, позовава се и на частични метки за разпределение на суми между кредитори на К., в полза на ищеца са разпределени сумите 1 245,20лв.; 954,22лв. и 562,72лв. Представените от ищеца съдебни актове във връзка с извършената цесия – Решение № 50 от 08.01.2020г. на СГС, Решение № 117640/08.04.2020г. на САС, Определение № 60557/20.10.2021г. на ВКС не водели до различен извод. Самият ищец в молбата си от 15.11.2021г. потвърдил, че към момента не е кредитор на К., с процесното вземане не е доказал вписването си одобрения от съда списък на кредиторите на К., каквито промени можело да се направят само по реда на чл.71 и чл.64, ал.2 З., от което и извод, че ищецът не е легитимиран да претендира обезщетение за вреди по реда на ЗОДОВ във връзка с цедираното вземане, като отношенията му с цесионера следвало да се уредят по реда на облигационното право. Счита, че ако се уважи претенцията на ищеца, ще се стигне до хипотезата на неоснователно обогатяване, тъй като едно и също вземане ще бъде получено от двама различни субекти – по реда на ЗОДОВ и чрез цесионера в производството по несъстоятелността. Липсвала причинна връзка между твърдяното нарушение и твърденията вреди. Наложена оздравителна мярка не е засегнала тъй като за процесния валутен превод не е подадено нареждане за превод в платежна система с окончателност на сетълмента по смисъла на чл.3, пар.1 от директива 98/26/ЕО, платежното нареждане на ищеца не попада в приложното поле директивата във връзка с решението по дело С-639/17 на Съда на ЕС. По тези съображения не била налице и причинно-следствена връзка, както и

нито една от предпоставките по чл.2в, ал.1 ЗОДОВ.
Ответинкът претендира разноски по списък -

Прокурорът представи заключение за неоснователност на исковите претенции.

Административен съд София град, Първо отделение, 12 състав, като съобрази наведените основания на исковите претенции, както и направените възражения от ответника, ведно с доказателствата по делото и съобрази приложимите към ях правни разпоредби, от фактическа и правна страна по предявените искове по делото, приема за установено следното:

Ищецът Н. И. С., по силата на подписан Рамков договор за платежни услуги за потребители физически лица от 11.02.2011г. и анекс към него № 67255/11.02.2011г. с „КТБ“ АД, ищецът в качеството на депозант съгласно анекса, е титуляр на банкова сметка за съхранение на пари - евро, при условията на „преференциален депозит“ с международен номер IBAN: BG68 KORP 9220 4434 001801, BIC KORPBGSF. Изрично е посочено, че средствата по депозитната сметка са гарантирани по Закона за гарантиране на влоговете в банките, а съгласно чл.7 от Анекса, при извършване на платежни операции по банковата сметка се спазват общите условия на К. за предоставяне на платежни услуги.

Рамковият договор урежда бъдещото изпълнение на платежни операции, разрешени от потребителя, както и задълженията и условията за водене от банката на „платежни сметки“, открити от потребителя. В чл. 8 от договора е посочено, че изпълнението на платежни операции по договорите за водене на платежни сметки се определят в общите условия на К. за предоставяне на платежни услуги и откриване, обслужване и закриване на банкови сметки на потребители. В чл. 10 се препраща за неуредените въпроси към същите Общи условия, към Закона за платежните услуги и платежните системи, Наредба 3 на БНБ и действащото законодателство.

Видно от Общите условия на К., л. 15 от делото на СГС, в чл.4 са посочени видовете банкови сметки, откривани от банката : разплащателни сметки; депозитни сметки;спестовни сметки;други видове банкови сметки за съхранение на пари или извършване на плащания.

Видно от представените доказателства във исковата молба – извлечения от процесната банкова сметка на ищеца международен номер IBAN: BG68 KORP 9220 4434 001801 – л. 20 от делото на СГС, същата е посочена като „Спестовни влогове на граждани и на домакинства във ва(валута)“.

Именно по тази банкова сметка – „спестовна сметка“ по определение от самата банката, ищецът на 20.06.2014г. в 11.:27 ч . в клон на К. в [населено място], ищецът е наредил паричен превод по същия „спестовен влог“ (л. 2 от исковата молба) на стойност 2600 000 евро, към неговата лична сметка при банка Н. С. I. съгласно „Платежно нареждане за превод към чужбина и в чуждестранна валута в страната с уникален регистрационен номер 3204100108356. Видно от съдържанието на платежното нареждане, графата за банка посредник и ВИСна банката посредник, не са попълнени, също няма отбелязване в графата „преводът да бъде експресен“. Видно от представеното към исковата молба извлечение от същата банкова сметка, по дебита на спестовната сметка е отразен издадения валутен превод – в намаление на средствата със сумата от 2 600 00,00, осчетоводени са две такси – автоматично – 200,00 и 6,00, с вальор също от 20.06.2014г., е осчетоводена и опрецията „валутен превод канселиран“, като сумата е отразена „-2600 00,00“ идентично и сумите за таксите, , т.е. счетоводната операция е отразена с обратен знак, което има за последица възстановяване на сумите по валутния превод по банковата сметка на ищеца, което не е спорно по делото (извлечение от банковата сметка на л. 21 от делото на СГС).

Съгласно чл.17 от Общите условия, платежните операции по сметките на наредителя се инициират чрез „платежно нареждане“, в ал. 2 е дефинирано понятието – „платежно нареждане е всяко нареждане от платеца или получателя към доставчика на платежни услуги, с което се иска изпълнението на платежна операция(в случаите на директен дебит или служебен кредитен превод – в изпълнение на нормативно установено задължение). Що се касае до отговорността на банката за неизпълнено платежно нареждане, в чл.29, ал.4 от Общите условия : „В случаите, когато Банката не е изпълнила или неточно е изпълнила платежното нареждане, тя възстановява сумата по неизпълнената или неточно изпълнена платежна операция,“ , което видно от обсъденото до тук, е изпълнено.

Ищецът обаче претендира, че вместо да му бъде възстановена сумата по банковата сметка, е следвало да бъде изпълнено платежното нареждане, т.е., довършена платежната операция.

Видно от съдържанието на платежното нареждане, се касае за валутен превод с получател ищеца по банковата му сметка в търговска банка в К., т.е. в трета страна, извън ЕС и Европейското икономическо пространство. Както се обсъди, в платежното нареждане ищецът не е посочил банка посредник. или банка, агент по превода. П делото е прието като доказателство Инструкция на К. за осъществяване на

валутните разплащания. – л.398 от делото. Съгласно чл.20 от Инструкцията - относно съдържанието на нареждането на клиента за валутен превод, конкретно т. 18 от него, следва да бъде посочена банката посредник, чрез която банката на бенефициента извършва разплащанията си в посочената валута – само ако наредителят разполага с достоверна информация, в противен случай банката –посредник се определя от Дирекция „Търговско финансиране“.

По въпроса коя е банката посредник на процесния превод, е изискана информация от К. и изслушано заключение на вещи лица по делото – П. и Т., конкретно на л. 855 от делото, в отговора по т.9.2.2 е посочено следното: в частта от файла „История на корекциите на издаден валутен превод с код 175763“, приложение 1 на стр.12 от заключението, дадена на лист 686 от делото, няма изрично посочено S. съобщение . Това е шаблонен модул, който се съставя при всяко регистрирано валутно платежно нареждане и в него е посочен само предполагаемия тип съобщение (MT 103). В опцията S. опция на банков посредник“ е поставена латинска букваD, която е индикатор, че се очаква името на банката – кореспондент,- препраща към поле F56 на екрана в дясно. Затова според вещите лица и полетата са празни, няма посочени данни в тях. Също по всички изслушани заключения от вещите лица, в това число и посоченото последно от дата 09.03.2023г., са дадени категорични отговори по въпроса дали е издавано S. съобщение за процесното платежно нареждане. Т. съобщение не е издадено за процесното платежно нареждане и не е изпращано към банка кореспондент по превода - т.11.2.3. Вещите лица в последното заключение са проследили и етапите на обработка на валутния превод в счетоводната система на К.: Процесното валутно платежно нареждане е прието и започнало неговата обработка на 20.06,2014 год. в 11:24:10 часа. На 20.06.2014 год. в 11:24:10 часа са осчетоводени следните операции: -със счетоводно бордеро 823842 от 20.06.2014 год. е отразена сумата за превода по сметката на Н. С. и е отнесена в счетоводна сметка 4313 „Издадени преводи във валута за чужбина“. Вещите лица също са установили, че в 11:28:57 часа процесното валутно платежно нареждане е обработено до ниво определяне на „Потвърждение на Валутна наличност“, това ниво е променено на статус “Корекции“ на 25.06.2014 год. в 15:36:37 часа. От тези данни за статуса на платежното нареждане, е направен извода, че не е издавано S. съобщение за процесното платежно нареждане и не е изпращано такова съобщение към кореспондентска банка. На 28.06.2014 год. в 19:04:52 часа е сторнирана счетоводната операция по бордеро № 823842 от 20.06.2014 год., като сумата на превода

и взетите комисионни и такси са възстановени по сметката на Н. С.. Счетоводното бордеро № 171819 и е съставено на 23.06.2014 год. в 19:04:46 с вальор 20.06.2014 год. В същия момент статусът на процесното платежно нареждане е променен от „Коригиране“ на „Анулиране“. Вещите лица са установили, че на 28.06.2014 год. в 19:14:01 часа статуса на процесното платежно средство е променен на Анулиран/Канцелиран и неговата обработка е приключена.

Съдът приема тези изводи на вещите лица за потвърден и от извлеченията по сметката, представени по делото, в които всички счетоводни операция са отразявани по сметки, за които е посочено „вътрешна сметка“. Фактически от данните по делото, в това число представените документи, съставляващи досието на превода, обсъдени в заключенията на вещите лица, следва, че данни за процесното платежно нареждане се съдържат само по вътрешни сметки в счетоводната система на К., като няма данни за определена служебно банка, посредник по превода.

Съгласно Инструкцията на К. за осъществяване на валутните разплащания, конкретно чл.19, банката издава презгранични преводи въз основа на попълнено и представено „платежно нареждане за превод към чужбина и в чуждестранна валута в страната“. Съгласно чл.22, ал., т.3, данните от платежното нареждане се въвеждат в модул „Валутни разплащания“, като въз основа на въведените данни, системата автоматично определяла платежната система за изпълнение на валутния превод - с приоритет 1 чрез платежната система Б. 7 – Е., сума на превода по-малка от 50 000 евро, какъвто не е процесният превод; с приоритет 2 – чрез платежна система TARGET 2 – с изискване за валута на превода в евро, BIC S. код на получателя, и банката на получателя да е участник в TARGET 2, за приложимост на този приоритет няма данни за изпълнение на процесното платежно нареждане, няма данни и за участие в платежната система на канадската бланка, получател на превода. С приоритет 3 съгласно разпоредбата, се изпълняват платежните нареждания през кореспондентска сметка. Съдът приема, че именно, въз основа на обсъденото за заключението на вещите лица, че в таб.F56 „Банка посредник“ – с подменю „име“ и латинската буква „D“ – на етап определяне на името на банката, и обсъденото за приоритетите при изпълнение на валутните преводи от К., и при изключване на всички останали като неприложими и недоказани, именно приоритет 3 – чрез кореспондентска банка е следвало да бъде изпълнено процесното платежно нареждане.

Също съдът съобрази, че процесната банкова сметка на ищеца не е „платежна сметка“, т.е. предназначена за платежни операции, а

„спестовна сметка“. "Платежна сметка" е сметка, водена на името на един или повече ползватели на платежни услуги, използвана за изпълнението на платежни операции“ – т.18 от пар.1 на ДР на ЗПУПС(отм.), този закон транспонира разпоредбите на „Директива 2007/64/ЕО за платежните услуги във вътрешния пазар, както и на Директива 98/26/ЕО, за окончателност на сетълмента, на които ищецът се позовава. С Решение на Съда на ЕС от 4 октомври 2018 година, постановено по дело C-191/17 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС, задължително за настоящия съд, е дадено тълкуване, че :Член 4, точка 14 от Директива 2007/64/ЕС (...) трябва да се тълкува в смисъл, че спестовна сметка, която позволява да се разполага с внесените средства, без да се спазва определен падеж, и при която внасянето и тегленото на средства са възможни единствено посредством разплащателна сметка, не се обхваща от понятието „платежна сметка“. Също съдът е постановил, че не следва да се включват „спестовни сметки в приложното поле на последната директива. В чл. 75, пар.2 от директивата (неизпълнение или неточно изпълнение) , идентично с чл. 68 от ЗПУПС (отм.) е предвидено, че при посоченото неизпълнение на платежно нареждане, доставчикът на платежни услуги е задължен да възстанови сумите по сметката на наредителя, което съвпада с обсъденото по-горе за чл.29, ал.4 от Общите правила на К. и което е извършено по отношение на процесното платежно нареждане.

Също следва да се посочи, че процесното платежно нареждане нае попада в приложното поле на ЗПУПС (отм.), не само тъй като касае спестовна сметка, а и на основание , че съгласно чл.48, ал.1 от този закон, изискванията на тази глава се прилагат, когато доставчикът на платежни услуги на платеца и доставчикът на Глава четвърта “Права и задължения при предоставянето и използването на платежни услуги“, се прилагат, когато доставчикът на платежни услуги на платеца и доставчикът на платежни услуги на получателя или единственият доставчик на платежни услуги по платежната операция се намират на територията на Европейската общност. Идентично е определено и приложното поле на Директива 2007/64/ЕС – в чл.2 от нея. Условието за приложимост както на ЗПУПС (отм.) така и на директивата, не могат да бъдат разширени по отношение на БНБ или което и да е трето лице, на основание общи правила на кредитна институция или конкретни договорености между ищеца и К. за приложението им.

Видно от чл.3, параграфи 1 и 3 от Директива 98/26/ЕО:

„1. Нарезданията за превод и нетирането имат правно действие и задължителна сила за трети лица, дори и при процедура по

несъстоятелност спрямо участник, при условие че нарежданията за превод са въведени в системата преди момента на откриване на процедура по несъстоятелност съгласно определението на член 6, параграф 1. [...]“ Тази разпоредба има предвид въвеждането в платежна система на „нареждане за превод“, а не приемането от кредитна институция на „платежното нареждане“, подадено от титуляр на банкова сметка и въвеждането му в нейната счетоводна система. Както изрично подчерта вещото лице Т., както се претендира от ответника, както следва от разпоредбите на директивата и националното право, следва да се разграничават понятията „платежно нареждане“ и „нареждане за превод“, като само второто понятие попада в приложното поле на директивата. Посоченото следва и от съдебната практика на Съда на ЕС по тълкуването на тази разпоредба, дадена с Решение от 19 януари, 2019г. по преюдициално дело С-639/17, SIA „KPMG Baltics“, и конкретно постановеното с диспозитива на съдебното решение: „Платежно нареждане като разглежданото в главното производство, издадено от титуляр на обикновена разплащателна сметка до кредитна институция относно прехвърляне на средства към друга кредитна институция, не попада в обхвата на понятието „нареждане за превод“ по смисъла на Директива 98/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 1998 година относно окончателността на сетълмента в платежните системи и в системите за сетълмент на ценни книжа, изменена с Директива 2009/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 май 2009 г., и следователно в нейното приложно поле.“

Установи се по делото от заключенията на вещите лица, че в счетоводната система на К. не е генерирано S. съобщение, не е изпратено "нареждане за превод" от К. към платежната система TARGET 2, съответно искане/заявка за сетълмент за процесното платежно нареждане не е постъпвало в платежния модул, нито в платежния модул R., с агент БНБ. От фактите по делото следва, че за процесното платежно нареждане от страна на К. не е издадено „нареждане за превод“, което да попадне въобще в приложното поле на Директива 98/26/ЕО, и по-специално за се прилага правилото за неотменимост на сетълмента по чл.3, параграф 1 от нея.

Следователно, както се претендира и от ответника, без да е необходимо да бъдат повтаряни мотивите на съда на ЕС, платежно нареждане като процесното, не попада в приложното поле на чл.3, параграф 1 от Директива 98/26/ЕО – както следва от постановеното с Решение от 17 януари 2019г. по преюдициално дело С-639/17.

От изложеното може да се направи извода, че без всякакво основание

ищецът се позовава на норми на Директива 2007/64/ЕС и на чл.3, параграф 1 от Директива 98/26/ЕО, които са неприложими по отношение на процесния превод. Изцяло без основание в текста на разпоредбата, се претендира, че държавите членки не могат да налагат надзорни мерки по отношение на платежно нареждане като процесното, тъй като ставало дума за свобода на движение на капитали и плащания към трети страни, конкретно в чл.65, пар.1, буква б) от ДФЕС е запазено правото на държавите членки да въвеждат ограничения на посочените свободи, свързани с надзора за благоразумие над кредитните институции, а процесните надзорни мерки, наложени с Решение 73/ 20.06.2014г., са принципно допустими като ограничения, предвидени в националното законодателство към 31.12.1999г. (чл.65, ал.2, т.б от закона за банките от 1997г. – отменен, който съдържа идентично правомощие като надзорна мярка: „да ограничи дейността на банката, като ѝ забрани да извършва определени сделки, дейности или операции“, приложена с посоченото решение на УС на БНБ, както следва от 64, параграф 1 ДФЕС.

Както следва от последното цитирано решение на СЕС по дело С-639/17, само нареждане за превод, отправено от кредитна институция, участник в платежна система, предвидена в директивата, попада в приложното поле на чл.3, пар.1 от същата.

Приетото и осчетоводено от кредитната институция платежно нареждане на ищеца по спестовната му сметка, не попада и в приложното поле на чл.119 ЗКИ в относимата редакция – доколкото не определена от самата кредитна институция платежната система, чрез която следва да бъде изпълнена, нито това следва от съдържанието на платежното нареждане, нито от приложима правна норма пряко е възможно да се определи тази система, още повече изпълнението на платежното нареждане е относимо към системата TARGET 2. От обстоятелствата по делото също не може да се направи извод, че задължение за довършване на изпълнението на процесното платежно нареждане е възникнало за други лица, различни от кредитната институция, в това било за БНБ или квесторите на банката, по следните съображения:

На въпроса дали БНБ, респективно назначените квесторите са имали задължение да довършат транзакцията на процесното платежно нареждане, следва да се даде отрицателен отговор както на основание разпоредбите на националното право, така и на основание разпоредбите на Директива 98/26/ЕО. Видно от доказателствата по делото, приети и неоспорени за действията на УС на БНБ на синдиците и на изпълнителните органи на К. се установява следното:

-С Решение № 664/22.04.2015 г. на Софийски градски съд по т. д. №

7549/2014 г., е обявена неплатежоспособността на К. с начална дата 06.11.2014г. С решение № 1443/03.07.2015 г. по т. д. № 2216/2015 г., Софийският апелативен съд е отменил Решение № 664/22.04.2015 г. на СГС в частта, относно началната дата на неплатежоспособността, като е определил за начална дата 20.06.2014 г., по съображения, че състоянието на неадекватност на собствения капитал на К. не е настъпило към момента на отразяване на коригираните стойности в изготвените от квесторите отчети към 30.09.2014 г., а е било факт преди този момент. Посочените решения са достъпни на интернет сайта на В..

-Видно от уведомление с изх. № 4098/20.06.2014г. от трима изпълнителни директори на К. АД, адресирано до управителя на БНБ, последният се уведомява, че К. изпитвала известни проблеми с ликвидността, които водели до затруднения при изпълнението на парични задължения към вложителите, кризата била предизвикана от загуба на доверието в банката и масова паника сред вложителите. Също се посочва, че към момента имало много клиенти в клоновете на банката, които желаели да получат в брой или чрез превод паричните си средства по техните сметки. Според управителите, предвид обема на наредените плащания в предходните дни, наредените но неизпълнени още плащания към настоящия момент и наличните средства по сметки в брой, считат за обосновано предположението, че те ще се окажат недостатъчни за изпълнението на задълженията на банката в най-близко бъдеще. С уведомлението е направено искане за предприемане на необходимите мерки – за да се осигури запазването на стабилността на паричната и кредитната система на Република България, включително поставянето ѝ под специален надзор по реда на чл.115, ал.2, т.2 ЗКИ. Това писмо е получено в деловодството на БНБ в 10:51ч. , видно от изрично вписване за това.

-С второ уведомление с изх. 0 4099/20.06.2014г., тримата изпълнителни директори на К. уведомяват БНБ, че К. е преустановила разплащанията и всички други банкови операции , считано и към 11:45на 20.06.2014г. Предвид на това се моли по компетентност за решения от страна на БНБ. Това писмо е получено в деловодството на БНБ н в 12:06ч.

-С Решение № 73 от 20.06.2014г. на УС на БНБ „КТБ“ АД е поставена под специален надзор за срок от три месеца, удължен до 20.11.2014г. включително, съгласно т.1 от Решение № 114/16.09.2014г. на същият орган, дейността на банката е ограничена, като е забранено извършването на всички дейности, съгласно лиценза за извършване на банкова дейност и е спряно изпълнението на всички задължения на банката.

- Видно от писмо с изх. № 536/28.01.2015г. на квесторите К. и Л. – л.32

от делото на СГС, е посочено, че в съответствие с решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ дейността на К. е ограничена, като е забранено извършването на всички дейности, съгласно лиценза и е спряно изпълнението на всички задължения. S. съобщение MT 103 не е било генерирано и излъчено от К.. Посоченото изявление съдът приема за достоверно, доколкото квесторите заместват управителните органи на банката и са законни представители на К.. Поради това изявленията в писмата на директор Оперативни дейности, - в писмо от 25.09.2020г. нал. 257 от делото, че в случая не се касаело за отказ на К. , а за невъзможност , нареждането било изпратено до системата TARGET 2, но било отхвърлено, без да сочи издадени S. съобщения и вида на съобщенията, конкретни дата и час на издаването им, съдът приема за недостоверни, несъответни на доказателствата по делото, изводите в заключенията за обратното, основани на множеството проверки от вещите лица, в това число извършени с представители на К., представеното досие на превода, в което няма данни по твърденията на директора. Изложеното от вещите лице, че системите на К. след поставянето на банката под специален надзор, позволяват само справки, е допълнителна гаранция за установеното от вещите лица, че нареждане за превод не е генерирано за процесното платежно нареждане от К..

-В казуса по делото не сме изправени пред сделка, сключена преди поставянето на К. под специален надзор. Видно е от доказателствата, представени от ответника, че изявлението на управителните органи на К. до УС на БНБ е, че най-късно в 11:45ч. на 20.06.2014г. от страна на банката са спрени всички банкови операции поради недостиг на ликвидност, съответстват на действително взето решение в този смисъл. Както се посочи за установеното от вещите лица, на 20.06.2014г., в 11:28:57ч., е последната обработка на процесното платежно нареждане – до ниво „Потвърждение за валутна наличност“, която наличност съгласно изявлението на органите на банката и установеното в мотивите на Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ, следва да се приеме, че действително е недостатъчна. Изпълнението на процесното платежното нареждане е „спряно“ въз основа на решението на органите на самата банка. Изпращане на „нареждане за превод“ не е осъществено по решението на самата кредитна институция до поставянето на банката под особен надзор. Предвид моментът на приемане на процесното платежно нареждане – след второто уведомяване за решението за спиране всички на банкови операции, то същото не е и прието за „сетълмент“ от самата кредитна институция, въпреки, че е обработено от служители в клон на банката.

-Безспорно се установи по делото, че с решение № 73/20.06.2014г. на Управителния съвет /УС/ на БНБ, на основание чл. 115, ал.1, т.2 и 3, чл.116, ал.1, ал.2, т.2, 3, 6 и 7, във връзка с чл.103, ал.2, т.24 от Закона за кредитните институции /ЗКИ, отм./, К. е била поставена под специален надзор, поради опасност от неплатежоспособност, за срок от три месеца. Със същото решение са назначени квестори. От фактите по делото следва, решението за поставянето на К. под особен надзор е взето след приемане на процесното платежно нареждане от служители в клон на К..

-Със заповед № К 21/3-1220/25.06.2014г. назначените квестори нареждат да се анулират всички издадени валутни преводни нареждания на клиенти със *започната и неуспешно довършена обработка през валутния модул, като сумите на преводите и събраните такси и комисионни по превода се възстановяват по клиентска сметка;* да се анулират фактурите за съответните такси. Валутните преводи на опашка „Вальор“, но с неизлъчен суифт съобщения да бъдат анулирани с ръчни счетоводни операции и да бъдат преместени в опашка Анулиране/Канселиране, да се анулират фактурите за съответните такси. Видно е, че заповедта не касае „нареждания за превод“, издадени от К. като участник в платежната система до TARGET 2-BNB и постъпили в тази система, нито в която и да е друга платежна система.

Следователно, по отношение на процесното платежно нареждане не са разпоредени действия в нарушение на чл.3, §1 от Директивата и на чл. 22 от Правилата за работа на системния компонент TARGET 2-BNB, **тъй като довършването на обработката на приети платежни нареждания от квесторите би изисквало отправяне на „нареждания за превод“ до платежния модул след момента на произнасяне на решението на БНБ за поставянето на банката под особен надзор.** Такива „нареждания за превод“ нямат *правно действие* и не попадат в приложното поле на чл. 3, параграф 1 от Директива 98/26/ЕО за неотменимост на сетълмента, нито в приложното поле на национална разпоредба, транспонираща нормата на директивата. Видно от цитирана разпоредба на чл.3, параграф 1 от Директива 98/26/ЕО, че обхваща само нареждания за превод, които са постъпили в платежната система преди момента на откриване на процедурата по несъстоятелност съгласно дефиницията на чл. 6, параграф 1, т.е. моментът, когато съответният съдебен или административен „произнесе своето решение“. В случая се касае за произнесено решение от УС на БНБ на 20.06.2014г., едва след което назначените с него квестори започват да изпълняват своите правомощия и конкретно след като процесното платежно нареждане на ищеца е прието в клон на банката.

След като на основание чл.3, параграф 1 от Директивата правното действие следва да бъде признато само по отношение на постъпило „нареждане за превод“ в TARGET 2 преди решението на УС на БНБ за поставянето на К. под специален надзор, то разпоредбата изключва правното действие на „нареждания за превод“ след този момент, тоест и ако „нареждане за превод“ бъде отправено от самите квестори по платежни нареждания на клиенти на банката, доколкото такова действие е свързано с банкова дейност и платежни услуги и не може да има правно действие според разпоредбата на директивата.

Изложеното обуславя извод за неоснователност на твърденията на ищцата, че платежното ѝ нареждане попада в приложното поле на чл.3, параграф 1 от Директива 98/26/ЕО, както и, че е следвало да бъде довършена обработката му и осъществена транзакцията и след като К. е поставена под особен надзор.

Следва да се посочи и че чл. 22 от Правилата за работа на системния компонент TARGET 2-BNB определя т моментът на въвеждане на нареждането за превод в TARGET 2-BNB - на дебитиране на сметката на съответния участник в платежния модул. Посоченото е прието в съответствие с чл.3, параграф 3 от Директивата и гарантира прилагането на предвиденото по параграф 1 от същата разпоредба за правното действие на нарежданията за превод и окончателност на сетълмента. В казуса по делото посоченото по чл. 22 от Правилата за работа на системния компонент TARGET 2-BNB е неотносимо, доколкото няма „нареждане за превод“ за процесното платежно нареждане.

Необосновано също от страна на ищеца се твърди, че процесното платежно нареждане попада в приложното поле на чл.119, ал.3 от Закона за кредитните институции (ред. ДВ, бр. 105 от 2011 г.) Според тази разпоредба в случаите по чл. 116, ал. 2, т. 2 е разрешено: 1. изпълнението на задължения, възникнали от платежни нареждания, приети за сетълмент от банката преди поставянето ѝ под специален надзор;“ Както се посочи по-горе, от даденото тълкуване от Съда на ЕС на чл.3, параграф 1 от Директива 98/26/ЕО, платежно нареждане като процесното не попада в приложното поле на тази разпоредба. Да се приеме, че на основание чл.119, ал.3, т.1 от ЗКИ (отм.) след поставяне на К. под особен надзор изисква да бъде довършена обработката на процесното платежно нареждане, в това число чрез отправяне на „нареждане за превод“ от лице, различно от кредитна институция, би противоречало не само на посочената разпоредба на директивата относно правното действие на „нарежданията за превод“, но би означавало лица, различни от кредитна институция да извършват платежни услуги и

банкова дейност, което би противоречало на всички принципи установени по правото на ЕС за такава дейност (Регламент (ЕС) №575/2013) и в Закона за кредитните институции, както и за надзора върху такава дейност. Видно от чл.107, ал.3 ЗКИ, БНБ може да издава задължителни предписания на квесторите във връзка с дейността им, т.е. БНБ в този случай не осъществява надзорни правомощия по отношение на кредитната институция като такава, което е още един аргумент за недопустимост квесторите да извършват действия, свързани с банкова дейност.

По причините за неизпълнение на процесното платежно нареждане, съдът съобрази следното:

Дейността на БНБ в качеството ѝ на централна банка от Евросистемата и на оператор на системния компонент TARGET 2 BNB, който е част от T. автоматизирана система за брутен сетълмент на експресни преводи в реално време (TARGET 2), е подробно регламентирана в Насоки на Европейската централна банка от 5 декември 2012 година, както и в Правила за работа на системния компонент TARGET 2 – BNB, утвърдени със заповед № РД 22-2828/19.12.2012г. на Д. К. - подуправител на БНБ, приети по силата на делегацията на чл. 8 от Насоките. По арг. от чл.107, ал.3 ЗКИ, след като БНБ може да издава само задължителни предписания по отношение на квесторите, то издадените заповеди от квесторите, доколкото не почиват на изрични предписания на БНБ, и не са отменени като незаконосъобразни по съответния ред, нямат връзка нито с действия нито с бездействия на БНБ.

Доклад за текущото състояние на К. от 25.07.2014г. до БНБ, представен от квесторите и приет като доказателство по делото. Видно от същия, стр.3, „при започване на действията на специалния надзор, квесторите са извършили конкретни действия: спиране на счетоводната система на банката – Софтуерен продукт C-soft; спиране на платформата за обмен на S.; спиране на операциите чрез електронно банкиране и спиране на услугата „интернет банкиране“. Изрично като действия на квесторите е посочено и следното :“Анулиране на всички издадени преводни нареждания със започната и недовършена обработка, като сумите на преводите и заплатените такси се върнат по сметките на клиентите. Тези действия на квесторите са посочени по т. 1.1. от доклада. Видно от т.1.2.1 във връзка с действията ,свързани с опазване на активите, квесторите сочат, че са предприели действия за възстановяване на работата на счетоводната система на банката и за автоматично извършване на операции по отхвърлени преводни нареждания, изготвени били допълнителни процедури, с цел автоматизиране на тази обработка,

възстановяването на нормалната работа на системата било завършено на 11.07.2014г. Приключени били действията по осчетоводяване на отхвърлени преводни нареждания., възстановена била работата на платформата за излъчване на S. съобщения.

Този доклад е изготвен от квесторите Е. К. и С. Л., които видно от доклада, са встъпили в длъжност на 25.06.2014г., но били уведомени за установеното от назначените на 20.06.2014г. квестори, че по перото „други активи“ в ежедневната оборотна ведомост на банката е констатирано необичайно голям разчет на стойност около 205 милиона в левова равностойност, поради което те разпоредили спиране на информационната система на банката от 20.04.2014г. до второ нареждане. Операцията била взета на базата на Протокол – разписка от 19.06.2014г., според която „Бромак“ ЕООД потвърждава получаването и задължението си към К. АД на суми в различни валути с обща левова равностойност 205 887 хиляди лева., според същия протокол разписка, дължимите суми следвало да бъдат възстановени до 30.06.2014г.

В този доклад се съдържа и раздел 2.1 „Дейност на банката по обслужване на клиенти“, в който е посочено, че през периода (на отчет по доклада) са постъпили много молби за издаване от банката на извлечения от салдата по сметките им, доста жалби за неизпълнени нареждания за плащания, удостоверения и референции и дадени отговори. С Решение № 94 от 31 юли 2014г. на УС на БНБ, е приет доклада за текущото състояние на К..

Следователно, на основание съдебното решение за установяване на началната дата на неплатежоспособността на К. – 20.06.2014г., следва да се приемат за обосновани изявленията на управителните органи за невъзможност за изпълнение на банкови операции поради недостиг на ликвидност, като няма основание, изводът да бъде друг по отношение на процесното платежно нареждане – не е налице не само правна, но и фактическа възможност за изпълнение, в това число, чрез платежна система, с агент БНБ или по задължение за квесторите.

В подкрепа на всичко изложено до тук е и представеното в превод по делото (л.599) потвърждение от трите централни банки на Германия, Италия и Франция, опериращи системата Т. 2 за периода 20-24.06.2014г., според което в системата няма данни за превод с реквизити 2 600 00 евро, с BIC KP ORPBGFSF, което изключва на още едно основание, агент по сетълмента да е банка от ЕС или ЕИП, съответно приложимост на правото на ЕС към платежна услуга, свързана с процесното платено нареждане. Идентично е и изложеното в писмото на М. перони- генерален мениджър Операции в системата Т. 2 на банка Италия – л. 604 от делото –

нареждане за превод с такива данни нито е одобрено, нито е отхвърлено.

По основанията на иска, че с поставянето на К. под специален надзор, БНБ изрично постановява преустановяване на задълженията на К. за изпълнение на приети и обработени платежни нареждания в нарушение на регламентираната от директиви защита на платците като потребители - конкретно Директива 98/26 за окончателността на сетълмента и платежните системи, Директива 2001/24/ЕО относно оздравяването и ликвидацията на кредитни институции, Директива 2007/64/ЕО относно платежните услуги на вътрешния пазар, то тези съображения са относими към законосъобразността на наложените с решението на УС на БНБ мерки за специален надзор, но ищецът не е легитимирано лице да го обжалва, нито настоящият съд е компетентен да разгледа и прецени дали решението е незаконосъобразно, доколкото решенията на УС на БНБ се обжалват пред Върховния административен съд. Освен това, за вреди от конкретен административен акт на БНБ е приложимо предвиденото по чл.204, ал.1 АПК изискване за допустимост – този акт да е отменен по съответния предвиден ред, какъвто настоящият случай не е. В случая спирането на банковата дейност и налагането на идентична мярка от БНБ е поискано от самите ръководни органи на К., видно от обсъдените две уведомителни писма от 20.06.2014г. Доколкото ищецът не е акционер в К., няма правен интерес да оспорва и да претендира поради това засягането на права пряко от решението на БНБ, с което са наложени мерки за особен надзор на К. – Решение №73/ 20.06.2023г. на УС на БНБ. В идентичен смисъл е съдебната практика на ВАС, доколкото мерките за надзор са наложени по отношение на К. като кредитна институция, и на същата е възложено да ги изпълни, нямат за адресати вложителите като ищеца и не пораждаат никакво задължение за изпълнението им от вложителите.

От т. 4 от диспозитива на Решение по дело С-501/18 на СЕС и изложените във връзка с това съображения следва, че отговорността за наложена оздравителна мярка в нарушение на правото на ЕС може да бъде ангажирана, само ако тази мярка не е била необходима. Без съмнение, след като самите органи на К. сами са наложили спиране на банковата дейност, т.е. и на плащанията и са направили искане за налагане на оздравителни мерки, то решението на БНБ е само продължение на идентични мерки, които самата кредитна институция е счела за необходими. Изискването за необходимост по отношение на мярката спиране на плащанията е изпълнено към 20.06.2014г. без съмнение, доколкото е наложена при изключителни обстоятелства и с цел да се гарантира стабилността на финансовата система, необходимостта от

налагането на такава мярка е потвърдено и от съда по несъстоятелността с извода за началната дата на неплатежоспособността – 20.06.2014г.

Следователно, по отношение на ищеца не е допуснато нарушение и не може да бъде ангажирана отговорността на БНБ за нарушение на член 2, седмо тире от Директива 2001/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 април 2001 година относно оздравяването и ликвидацията на кредитни институции, с оглед на член 17, параграф 1 и член 52, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, чрез налагането на надзорната мярка спиране на всички плащания по отношение на К. на 20.06.2014г.

При тези данни по делото съдът намира, че не се доказва БНБ нито да е извършила, нито да има пряка връзка с незаконосъобразно действие или бездействие по смисъла на националното право, нито по смисъла на правото на ЕС, във връзка с обработването на процесното платежно нареждане на ищеца. В казуса по делото не е изпълнено първото условие за правото на ищеца да ангажира отговорността на държавата чрез процесуален субституент – БНБ за нарушение на правото на ЕС. Доколкото процесната искова молба е предявена преди приемането на чл.2в, ал.1, т.1 от ЗОДОВ, която определя, че вреди от административна дейност по чл.1, ал.1 се разглеждат по реда на АПК, то приложимо е даденото тълкуване, по т.6 от диспозитива на Решението по преюдициално дело C-501/18: Принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не задължават съда, сезиран с иск за обезщетение, формално основан на национална норма за отговорността на държавата за вреди от административна дейност, но в подкрепа на който се твърди нарушение на правото на Съюза вследствие на такава дейност, да квалифицира служебно този иск като предявен на основание член 4, параграф 3 ДЕС, стига приложимите разпоредби на националното право да не са пречка този съд да разгледа твърденията за нарушение на правото на Съюза, изтъкнати в подкрепа на този иск. Също по т. 5 от диспозитива, първото тире на решението на СЕС, е дадено тълкуване за допустимост на национална разпоредба, която изисква предварителна отмяна на действието/ акта или бездействието, от които се претендират вредите, което съответства на предвиденото по чл.340, пар.1 ДФЕС.

Предмет на делото е ангажиране на отговорността на Държавата за вреди, причинени от незаконни действия и бездействия на нейни органи и длъжностни лица (чл. 7 от Конституцията на Република България), като производствата за обезщетения по Глава единадесета от АПК - чл. 203 и следващите, предвиждат вредите да са причинени от незаконосъобразни

актове, действия или бездействия на административни органи или длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност - чл. 203 от АПК и чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Съгласно чл.204 от АПК, за да е допустим иск за обезщетение, следва да е налице предварително отменен по надлежния ред административен акт или искът за обезщетение да е предявен заедно с оспорването на административния акт, а ако се претендират незаконосъобразни действия или бездействия, то изрично следва да има искане (петитум) за установяване на тяхната незаконосъобразност. В казуса по делото се претендира основанието по чл.204, ал.4 АПК – незаконосъобразни действия и бездействия, такива обаче не се установи да са извършени от ответника, попадащи в приложното поле на разпоредбата.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Първият елемент от фактическия състав, пораждащ отговорността на държавата и общините за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е незаконосъобразна административна дейност, а тя се изразява в незаконосъобразен акт, действие или бездействие на държавни или общински органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнението на административна дейност.

Легална дефиниция на понятието "административен орган" е дадена в разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на АПК. Според нея "административен орган" е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. Наред с изискването действието да е извършено от административен орган, незаконосъобразното действие е елемент от състава на отговорността по ЗОДОВ, само когато се осъществява при или по повод административна дейност. Административната дейност се характеризира с властнически правомощия на държавни или общински органи или длъжностни лица, осъществявани в изпълнение на закона. В конкретния случа ,без съмнение, БНБ е упражнила властнически правомощия по отношение на К., такива са и правомощията ѝ по отношение на TARGET 2 BNB, доколкото: са изрично разписани в закона – ЗКИ, ЗПУПС, ЗБНБ, правилата за платежната система, актове по правото на ЕС; актовете, издавани от БНБ и в двата случая пряко пораждат последици за правното положение на адресатите им; тези

актове не оставят никакво право на преценка на своите адресати и изпълнението им е напълно автоматично, произтича единствено по силата на правната уредба на правомощията на БНБ без необходимост от друг акт. Всичко това определя актовете на БНБ в разглежданите области като пряко засягащи своите адресати и поради това са издадени във връзка с административна дейност.

Отговорността на държавата по ЗОДОВ за вреди от незаконосъобразни актове, действия и бездействия при или по повод административна дейност, съответства на отговорността, уредена по правото на ЕС в чл.340, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз. По силата на същата разпоредба в случай на извъндоговорна отговорност Съюзът в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители при изпълнението на техните задължения. Тази отговорност се подчинява на определени условия, установени чрез тълкуване на правото на ЕС от Съда на ЕС, като не се установи първият изискващ се елемент за тази отговорност. Съгласно постоянната съдебна практика за ангажирането на извъндоговорната отговорност за неправомерно поведение по смисъла на горепосочената разпоредба, трябва кумулативно да са налице три условия, а именно неправомерност на поведението, в което се упреква институцията, наличие на вреда и на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда – така решенията по делата *Bergadem* и *Gouri*/Комисия, C-35/98P, EU:C:2000:361, т.39-42, *FIAM* и др./Съвет и Комисия, C-120/06P и C-121/06P, EU:C:2008:476, т.106 и т.164-166; *Evropaiki Dynamiki* / Комисия, T-297/12, EU:T:2014:888, т.28. Също според съдебната практика, условието неправомерното поведение на институция, изисква да е установено достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти – така решенията по делата *Bergadem*, т.42-43 и *FIAM*, т.173, цитирани по-горе. Единствено неправомерно поведение на институция, което води до подобно достатъчно съществено нарушение, може да ангажира отговорността на Съюза.

В казуса по делото от всичко изложено следва, че не е налице първото изискване за тази отговорност – неправомерност на поведението, съответно на изискванията по чл.204, ал.4 АПК за да бъде ангажирана отговорността.

Доколкото както по правото на ЕС така и по националното право, трите изисквания за ангажиране на отговорността на държавата следва да са кумулативно дадени, , е безпредметно да се обсъжда наличието на

останалите две условия за ангажиране на отговорността, в това число предвид и съдебната практика по цитираното дело FIAM, която изключва отговорност за вреди от законосъобразно действие / акт, или бездействие, основано на правото на ЕС.

Предвид всичко изложено, съдът следва да отхвърли изцяло предявените от Н. И. С., срещу Българска народна банка, искове за присъждане на

1) обезщетение за имуществени в размер на сумата от 3 486 012,82 евро, от които 2 600 000 евро за главница и 886 012,82 евро за законна лихва за забава за периода 21.06.2014г. до датата на завеждане на иска - 30.10.2017г., представляващи претърпени имуществени вреди като последица от неприлагане на чл.3 от Директива 98/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19.05.1998г. относно окончателността на сетълмента в платежните системи и в системите за сетълмент на ценни книжа, чл.63 от ДФЕС и чл.119, ал.3, т.1 ЗКИ, и

2) законната лихва за забава от подаване на исковата молба – 30.10.2017г. до изплащането на сумата, представляваща обезщетение за реално претърпени вреди.

на основание нарушение на разпоредби по правото на ЕС и националното право.

За този извод на съда е без значение молбата на ищеца до съда – л. 735 от делото и представените доказателства, че молбата му от 12.11.2021г. за включването му като кредитор на масата на несъстоятелността, не е уважена на процесуални основания. Също са неотнормими доводите и представените доказателства, че сумата, предмет на процесното платежно нареждане, след възстановяването ѝ по сметката на ищеца, е предмет на договор за цесия с „Телиш“ АД в несъстоятелност, който договор е прекратен, на основания решения на съда по несъстоятелността на последното дружество и за последното не е възникнало задължение към ищеца. Доводът, че вземането се е върнало отново в неговия патримониум, но не е вписан като кредитор на К. със същата сума, няма отношение към действия или бездействия на БНБ, нито е свързан с административна дейност. Доколкото договорът за цесия и прекратяването му се основават на облигационни отношения на ищеца с трето лице, следва да се уредят на плоскостта на гражданското право.

По претенцията на ответника за присъждане на разноски по списък за адвокатско възнаграждение, следва да се приеме за неоснователна, предвид датата на предявяване на иска пред СГС – 30.10.2017г. ,

В казуса по делото е приложима редакцията на чл.10 ЗОДОВ до изменението ѝ със ЗИД на ЗОДОВ с ДВ брой 94/2019г. Това следва от пар.6, ал.1 на ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ, обн. ДВ брой 94/2019г. от

29.11.2019г., според която разпоредба този закон се прилага за предявените иски молби след влизането му в сила. В казуса по делото исковата претенция е предявена на дата 18.02.2016г., пред АССГ. По тези съображения чл.10, ал.4 ЗОДОВ, нова разпоредба, приета с посоченото изменение на закона, не е приложима, приложима е правната уредба до приемането на изменението на чл.10 ЗОДОВ със ЗИД на ЗОДОВ с ДВ брой 94/2019г.

ЗОДОВ предвижда ищецът да бъде осъден да заплати на ответника само „разноски по производството и само ако изцяло оттегли иска. Така съгласно чл. 10, ал.2 ЗОДОВ, в действащата редакция - след ДВ брой 43/2008г.:" Ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството.". Без съмнение разпоредбата има предвид разноски по съдебното производство, каквито са разноските за вещо лице например, а не присъждане на възнаграждение за адвокат на ответника.

Предвид на тази правна уредба, ответникът няма право на разноски за адвокатско възнаграждение.

Що се касае до разноските по производството, каквито са тези за възнаграждение на вещото лице, то ищецът при отхвърляне на иска, съгласно чл.10, ал.2 ЗОДОВ дължи такива. Така ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника, разноски за вещо лице в размер на 1000 лв. общо (по 500лв. за изготвяне на първата и втората експертизи по делото и платени за възнаграждение на вещите лица с определения на съда. Ищецът следва да бъде осъден да заплати в полза на АССГ сумата от 1300(хиляда и триста) лева, за разноски за вещите лица, направени на основание чл.9а, ал.2 ЗОДОВ от бюджета на съда.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. И. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Българска народна банка, със седалище [населено място], иски за присъждане на:

1) обезщетение обезщетение за имуществени в размер на сумата от 3 486 012,82 евро, от които 2 600 000 евро за главница и 886 012,82 евро за законна лихва за забава за периода 21.06.2014г. до датата на завеждане на иска - 30.10.2017г., представляващи претърпени имуществени вреди като последица от неприлагане на чл.3 от Директива 98/26/ЕО на Европейския

парламент и на Съвета от 19.05.1998г. относно окончателността на сетълмента в платежните системи и в системите за сетълмент на ценни книжа, чл.63 от ДФЕС и чл.119, ал.3, т.1 ЗКИ, и

2)законната лихва за забава върху обезщетението от подаване на исковата молба – 30.10.2017г. до изплащането на сумата, представляваща обезщетение за реално претърпени вреди.

ОСЪЖДА Н. И. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място] , да заплати по сметка на Административен съд София –град сумата от 1 300 (хиляда и триста лева) ЗА РАЗНОСКИ на вещи лица.

ОСЪЖДА Н. И. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място] да заплати на Българска народна банка сумата от 1000 (хиляда) лева за разноси.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия